

Sygn. akt X K 112/17

PR Ds. 2000.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku X Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Barska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20.04.2017r. sprawy **M. B.**, syna P. i E., urodzonego (...), PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

w dniu 03.08.2016r. w miejscowości S. powiat (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki T. (...) nr rej. (...), włączając się do ruchu na ulicy (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu S. S. (1) kierującemu samochodem marki V. nr rej. (...), nieumyślnie spowodował u pasażerki samochodu marki V. – A. N. obrażenia ciała w postaci urazu odcinka lędźwiowego kręgosłupa, który nakładając się na wcześniej istniejące zmiany chorobowe kręgosłupa, spowodował wystąpienie dolegliwości bólowych, które spowodowały rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 177§1 k.k.

I. Oskarżonego M. B. uznaje za winnego czynu zarzucanego mu oskarżeniem, czyn ten kwalifikuje z art. 177§1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 37a k.k., na mocy art. 177§1 k.k. w zw. z art. 34§1 i 1a pkt 1 k.k., art. 35§1 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu wskazanej przez sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

II. Na podstawie art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej A. N. kwotę 2.000 (dwa tysiące) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

III. Na podstawie art. 42§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, do prowadzenia których potrzebne jest prawo jazdy kategorii B, na okres 2 (dwóch) lat.

IV. Na podstawie art. 626§1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonego wydatkami sądowymi w kwocie 542,99 zł. (pięćset czterdzieści dwa złote dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) i wymierza mu opłatę w wysokości 300 (trzysta) złotych.

Na oryginale właściwy podpis

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03 sierpnia 2016r. S. S. (1) w godzinach rannych prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki V. o numerze rej. (...) i poruszał się z prędkością 40-50 km/h drogą wojewódzką numer (...) – ulicą (...) z kierunku S. w kierunku G.. Pasażerką pojazdu była partnerka życiowa kierowcy – A. N., która podróżowała mając zapięte pasy bezpieczeństwa. Pogoda tego dnia była słoneczna, warunki drogowe były dobre, nie padał deszcz, jezdnia była sucha.

Dowód: protokół oględzin miejsca zdarzenia (k. 8-10), zeznania świadka A. N. (k. 14v, 147), zeznania świadka S. S. (1) (k. 18v, 148).

W tym samym czasie kierujący samochodem osobowym marki T. (...) o numerze rej. (...) M. B. przebywał w S. na (...) przy ulicy (...). Przed godziną 08.00 M. B. włączając się do ruchu z drogi podporządkowanej – wyjazdu ze stacji benzynowej – nie zatrzymał się i nie spojrzał w lewo, wyjeżdżając na ulicę (...) tuż przed jadącym tą drogą S. S. (1). S. podjął próbę hamowania, jednak nie zdołał uniknąć uderzenia w samochód Y. – przodem w jego lewy bok na wysokości kierowcy.

Dowód: protokół oględzin miejsca zdarzenia (k. 8-10), zeznania świadka A. N. (k. 14v, 147), zeznania świadka S. S. (1) (k. 18v, 148), szkic sytuacyjny (k. 58).

W wyniku zdarzenia pasażerka pojazdu V. kierowanego przez S. S. (1) doznała urazu odcinka lędźwiowego kręgosłupa, który nakładając się na wcześniej istniejące zmiany chorobowe kręgosłupa spowodował wystąpienie dolegliwości bólowych, które spowodowały rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni.

Dowód: zeznania świadka A. N. (k. 14v, 147-148), dokumentacja lekarska (k. 34-37, 54-55), opinia sądowno-lekarska (k. 29-31), uzupełniająca opinia sądowno-lekarska (k. 50-51).

Na miejsce zdarzenia wezwana została policja. Funkcjonariusze dokonali badania stanu trzeźwości uczestników zdarzenia z wynikiem negatywnym. Pogotowie ratunkowe zabrało do szpitala pasażerkę samochodu V. oraz kierującego samochodem T..

Dowód: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 2, 3).

M. B. jest kawalerem, posiada dziecko na utrzymaniu. Ma wykształcenie zawodowe. Pracuje jako kurier. Nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. W przeszłości był karany za czyn z art. 280§1 k.k. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Dowód: dane osobopoznawcze (k. 68-69, 72, 73), karta karna (k. 143-145).

Będąc słuchanym w toku postępowania przygotowawczego M. B. przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu oskarżeniem i odmówił składania wyjaśnień. Nie stawiał się na rozprawę przed Sądem.

Wyjaśnienia oskarżonego M. B. (k. 70).

W toku postępowania przygotowawczego dopuszczono dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zgodnie stwierdzili, że oskarżony nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo, warunki z art. 31§1 i 2 k.k. w stosunku do niego nie zachodzą, może brać udział w postępowaniu, jego poczytalność nie budzi wątpliwości, a stan zdrowia psychicznego pozwala mu prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód: opinia sądowno-psychiatryczna (k. 105-106).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków oraz dokumentów, których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, jak również oświadczenia oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zarówno fakt popełnienia przez M. B. zarzucanego mu występkę, jak i jego wina nie budzą wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie w pełni wartościową podstawę ustaleń faktycznych stanowią w ocenie Sądu zeznania naocznych świadków zdarzenia – A. N. i S. S. (1), którzy niedługo po zdarzeniu dokładnie opisali jego przebieg, jak również wskazali na dolegliwości, jakie do dnia dzisiejszego odczuwa pokrzywdzona. Ich zeznania nie tylko są logiczne,

wewnętrznie niesprzeczne, wzajemnie się uzupełniają, ale także są zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, na którym Sąd oparł swoje ustalenia.

Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiarygodności opiniom sporządzonym w sprawie – opinii sądowo-psychiatrycznej, jak i opiniom sądowo-lekarskim. Opinie te są pełne, wewnętrznie niesprzeczne, a wnioski wypływają logicznie z ich treści. Ponadto biegli wydający opinie legitymowali się odpowiednimi kwalifikacjami do wydania opinii w takim zakresie. W szczególności Sąd nie znalazł powodów co do zasady dla odmówienia wiary opiniom sądowo-lekarskim. Pierwsza opinia co prawda zawiera odmienny wniosek do opinii kolejnej, jednak została wydana na gorąco po zdarzeniu, kiedy pokrzywdzona nie miała wykonanych wszystkich badań, w szczególności neurologicznych. Dlatego w oparciu o niekompletną dokumentację lekarską biegły stwierdził, że rozstrój zdrowia pokrzywdzonej trwał nie dłużej niż 7 dni, natomiast już po zapoznaniu się z kompletem badań, biegły uzupełnił opinię i logicznie wskazał, że występujące u A. N. dolegliwości bólowe spowodowały rozstrój zdrowia pokrzywdzonej na okres przekraczający siedem dni.

Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów, w szczególności danych osobopoznawczych, karty karnej, protokołów badania stanu trzeźwości, czy oględzin pojazdów i miejsca zdarzenia. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte.

Mając na uwadze powyższe, wątpliwości Sądu nie budziło także oświadczenie M. B., który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, iż nie ma jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu oskarżeniem. M. B. ponadto jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny, bądź jego poczytalność była ograniczona.

Sąd zważył, iż na gruncie art. 177§1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która choćby nieumyślnie narusza zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odnosi obrażenia ciała określone w art. 157§1 k.k.

W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony w dniu 03 sierpnia 2016r. kierując samochodem osobowym włączając się do ruchu nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi J. S. poruszającemu się drogą z pierwszeństwem przejazdu. Takie zachowanie oskarżonego spowodowało, że J. S. nie zdążył wyhamować pojazdu i uderzył w bok samochodu prowadzonego przez oskarżonego. W wyniku zdarzenia pasażerka auta prowadzonego przez S. – A. N. doznała rozstroju zdrowia na czas przekraczający 7 dni. Tym samym zachowanie oskarżonego wypełniło wszystkie znamiona występku z art. 177§1 k.k.

Sprawca czynu z art. 177§1 k.k. podlega co do zasady karze pozbawienia wolności do lat 3.

Jako okoliczności obciążające Sąd miał na uwadze uprzednią karalność oskarżonego, jak również fakt, iż po zdarzeniu nie wykazał zainteresowania stanem zdrowia pokrzywdzonej. Jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę fakt, iż do złamania zasad ruchu drogowego doszło przez oskarżonego w sposób nieumyślny, a on sam ucierpiał w wyniku zdarzenia. Dodatkowo mając na uwadze młody wiek sprawcy, fakt posiadania na utrzymaniu dziecka, Sąd uznał, że nie będzie właściwym orzekanie wobec niego kary pozbawienia wolności. W tym wypadku Sąd za zasadne uznał skorzystanie z instytucji przewidzianej w art. 37a k.k. i wymierzył oskarżonemu karę ograniczenia wolności w wymiarze półtora roku. Oskarżony jest osobą zdrową, zatrudnioną tylko na część etatu. Nie ma więc jakichkolwiek przeszkód, aby wykonywał prace społeczne.

Mając na uwadze cierpienia pokrzywdzonej, Sąd uznał, że zasadnym będzie zasądzenie na jej rzecz od oskarżonego nawiązki w wysokości dwóch tysięcy złotych.

Biorąc pod uwagę, że oskarżony jest młodym kierowcą, a dopuścił się charakteryzującego się wysokim stopniem niedbalstwa naruszeniem zasad ruchu drogowego, Sąd orzekł wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których prowadzenia wymagane jest prawo jazdy kategorii B, na okres dwóch lat.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego, Sąd obciążył go kosztami sądowymi w całości.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz